

Grund af sine daarlige pekuniære Affærer. Han fik i 1888 af afdøde Højesteretssagfører Klubien et Laan paa 50,000 Kr. i Thaarupgaard næst efter 165,000 Kr. Men til Trods herfor kunde det ikke gaa alligevel. Han havde den Gang som 1ste Prioritet fra Statsanstalten for Livsforsikring et Laan paa 100,000 Kr. og endvidere en 2den Prioritet paa 30,000 Kr. Denne 2den Prioritet var sagt op, og saa ønskede han at faa et større Laan.

Saa henvendte han sig efter sine egne Udtalelser til sin juridiske Konsulent Højesteretssagfører Shaw for at faa et Laan. Det var naturligt nok, at han henvendte sig til sin juridiske Konsulent, og at denne juridiske Konsulent søgte at skaffe General Bahnson det størst mulige Laan. Det er der ingen Ting at sige til; naar man henvender sig til en Jurist for at faa ham til at hjælpe sig, skal han være paa vedkommende Parts Parti, og saa skal han skaffe ham det størst mulige Laan. En Jurist behøver i dette Tilfælde ikke at overveje alt for smaaligt, om Manden virkelig er solvent, i dette Tilfælde om Ejendommen er det og det værd; naar han kan faa Taksation paa Ejendommen, og den kan blive takseret til en vis Pris, er det hans Pligt at hjælpe sin Klient saa meget som muligt. Og Hr. General Bahnson har erklæret offentlig i „Nationaltidende“, at han henvendte sig til Hr. Shaw som sin juridiske Konsulent. Samtidig var imidlertid Hr. Shaw ogsaa juridisk Konsulent for den saakaldte Centralkomite, og herved kom han jo i en noget vanskelig Casus. Som juridisk Konsulent for Hr. Bahnson gjaldt det om at skaffe Hr. Bahnson det størst mulige Laan. Jeg ved nu ikke, hvorledes det er mellem Jurister, men jeg antager, det er saaledes, at de faa visse Procent af det Laan, de skaffer en Mand i hans Ejendom. Jeg har i hvert Fald ladet mig fortælle, at saaledes er det. Det kunde være af megen Interesse at faa at vide, hvilken Betaling Hr. Højesteretssagfører Shaw i dette Tilfælde har faaet af Hr. Bahnson for Anbringelse af dette Laan. Nu var Hr. Shaw, som sagt, samtidig juridisk Konsulent for Centralkomiteen, og derfor gjaldt det ogsaa for ham først og fremmest at varetage Centralkomiteens Interesse. De Midler, der vare samlede der, vare jo bestemte til et særlig patriotisk Ojemed. Det var Midler, der vare bestemte for fattige Invalider, dem, der ellers gaa rundt med Lirekasser, hvad der i Almindelighed betragtes som en Skandale for Landet. Og de Mænd,

som sad i Centralkomiteen, vare nogle af Landets mest ansete Mænd. De vare valgte ind i denne Komite netop i Kraft af, at det var Landets mest ansete Mænd. Og de sad paa en særlig Maade i denne Komite. Det var ikke med denne Komite som med en anden Forening, at der var Medlemmer i Foreningen, der kunde skride ind og afsætte Bestyrelsen o. s. v., hvis de ikke vare tilfredse med dem. Nej, denne Centralkomite supplerede sig selv; der var ingen Medlemmer, der kunde skride ind mod Bestyrelsen, hvis man ikke var tilfreds med dem. Derfor gjaldt det i allerhøjeste Grad for disse Mænd om at røgte og varetage Invalidernes Interesser paa bedste Maade. Naar man saa ser, at der her er anbragt et saa stort Laan som 140,000 Kr. i Generalløjtnant Bahnsons Gaard, saa spørger man sig selv, om nu ogsaa denne Anbringelse maa siges at have været fuldt forsvarlig, om der ikke er andre Hensyn, der her spillede en Rolle, end netop det at faa Pengene anbragte paa bedst mulig Maade. Saa siger man fra den anden Side: Ja, der er ingen Ting at sige til det, for Thaarupgaard blev takseret af edfæstede Taksatorer, som ansatte Værdien til 290,000 Kr., og der blev altsaa ikke anbragt Halvdelen af denne Sum i Gaarden. Hertil er der for det første at sige, at Laaneinstituter ganske i Almindelighed ikke tage enhver Taksation for gode Varer. De tage ikke alene Hensyn til Taksationen, men ogsaa til vedkommende Ejers hele Forhold, og her var der Hensyn at tage, at for det første, hvad der var Centralkomiteen bekendt, sad General Bahnson den Gang ikke saa godt i det, og endvidere var det bekendt, at han ikke selv kunde være paa sin Gaard og drive den. Men der er en Ting, der forekommer mig endnu mærkeligere, og det er, at ved denne Taksation vurderedes Thaarupgaard til 290,000 Kr., hvad der er 13,300 Kr. pr. Td. Hartkorn, hvilket var en ekseptionel høj Pris. I Følge statistisk Aarbog for den Tid var Gennemsnitsprisen paa en Tønde Hartkorn ved Salg af Gaarde paa over 12 Tdr. Hartkorn i 10-Aaret 1885—94 kun 5,339 Kr. Dette Tal gælder Sydjylland, hvortil Viborg Amt, hvor Thaarupgaard ligger, er regnet, og Gennemsnitsprisen for hele Jylland er ganske nær den samme. Det viser sig altsaa, at Gennemsnitsprisen i Jylland kun var godt 5000 Kr., medens Thaarupgaard blev takseret til 13,000 Kr. pr. Td. Hartkorn. Man skulde nu tro, at en stor, be-